

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat:

Bazarstraat 33 Den Haag Tel. 639871

Ciro no. 468974 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Barentzstr. 48 Den Haag tel. 637383

Zondaggroep I,
19 mei 1963.

Goedenmorgen, vrienden.

We staan dan weer aan het begin van een wijdingsochtend. Nu wil ik, voordat we aan het eigenlijke onderwerp beginnen, graag even een paar punten duidelijk maken. Dat is misschien wel goed.

De zondagmorgens worden in het komende jaar aanmerkelijk beperkt. Er is maar één zondaggroep, die eens per twee weken samenkomt. We doen dat met opzet, want anders ontaardt een zondag-bijeenkomst zo heel snel in een séance met een kopje koffie na; en gezien de nieuwe invloeden en werkingen is daartegen wel enig bezwaar. De komende zondagmorgens worden dus niet direct cursussen en het wordt ook nog niet direct wijding, het wordt zuiver lering. We hopen, dat u ons die verandering niet kwalijk zult nemen. Het lijkt ons beter, vooral ook in verband met het feit, dat we in het komende verenigingsjaar nog veel meer nieuwe sprekers verwachten dan dit jaar.

Ik heb u dit dus alvast gezegd, u kunt het dan verder met elkaar en met het bestuur opnemen. Alleen, u kunt er niets aan veranderen, dat zeg ik van tevoren. U kunt het jammer vinden, u kunt het prettig vinden, maar daar blijft het bij, zoals met alle dingen in het leven. En dan zou ik nu graag over willen gaan tot ons onderwerp.

U weet allemaal wel, dat we met ons zoeken naar inhoud in het leven, naar wijding, naar betekenis en bewustwording voortdurend ergens op een kruisweg staan. We hebben altijd weer de keuze van vele verschillende richtingen en vele verschillende persoonlijke reacties. Er is tussen al die keuze-mogelijkheden altijd één, die voor ons de meest juiste is; en dat is dan ook meestal de keuze, die we niet doen. En wel omdat we ons plegen te onderschatten of te overschatten, want als mens sta je tegenover het leven een klein beetje voorzichtig. Dat zult u misschien ook niet met me eens zijn. U zult zeggen: Er zijn mensen, die zo maar alles riskeren in het leven. Maar ook dat is niet waar.

Een mens probeert altijd te beantwoorden aan zijn dromen, zijn illusies. Hij probeert het leven om te buigen naar zijn eigen inzichten. Het resultaat is, dat een mens daardoor vaak een erg onbevredigend leven heeft. Pas wanneer je hebt geleerd de werkelijke ontwikkelingen te aanvaarden en jezelf daarin uit te leven en niet het leven of de mensen te hervormen, vind je rust; en dan vind je ook hogere inzichten. Dat is waarschijnlijk de reden dat vooral mensen, die een beetje rijper zijn, zich met geestelijk werk gemakkelijker bezighouden dan jongelui; want op het ogenblik dat je het leven nog denkt te kunnen buigen naar je eigen inzichten, sta je als vijand tegenover de hele wereld. Het noodlot is je vijand, God is eigenlijk je vijand, ook al geef je dat niet toe.

We moeten een keuze doen; en die keuze is hoofdzakelijk deze: ofwel wij aanvaarden de cosmische wet en we leven binnen deze wet naar ons beste vermogen, dan wel wij tarten de cosmische wet en proberen onze inzichten en onze eigen weg voort te zetten zonder meer.

In het eerste geval is het wel eens moeilijk je leven aan te passen, maar het lukt altijd.

In het tweede geval leef je voortdurend met zelfbeklag, ben je in strijd met de hele wereld en met jezelf en ten slotte bereik je toch niet wat je zou willen.

Ik geloof, dat we hier een punt van uitgang hebben voor vandaag. Wanneer ik tegen het lot inga, bereik ik niet wat ik wil. Wanneer ik het lot aanvaard, kan ik binnen de mogelijkheden van dat lot heel vaak mijzelf tot uitdrukking brengen en mijn leven vervullen naar mijn behoeften. Degenen, die zich bezighouden met de grote Meesters, zien dat altijd weer over het hoofd. Ze grijpen naar de spreuken, welke in overeenstemming schijnen met hun bedoelingen. En dan zegt men van Jezus: Maar de Meester heeft ons gezegd: "Ik ben niet gekomen om u de vrede te brengen maar het zwaard." En men spreekt graag over de Verloren Zoon, over de arbeiders in de wijngaard en wat minder over de barmhartige Samaritaan. Maar wanneer men moet nadenken over b.v. het mosterdzaadje, dan wordt het al veel moeilijker. En wanneer men wordt geconfronteerd met de innerlijke leer van Jezus, dan zal men die heel snel verwerpen. Dan zegt men: Aan deze leer heb ik niets, want zij maakt mij niet vrij, ze bindt mij. En op die manier wil ik niet gebonden zijn. Ik wil voor God leven en ik wil voor Jezus vechten, maar op mijn manier. Dan sta je weer voor de grote moeilijkheid dat de mens de innerlijke waarheid vaak verwerpt voor de uiterlijke; dat hij de innerlijke kracht verloochent in de hoop, dat hij naar buiten toe aanzien en de kracht kan verwerven, die hij voor zich zou begeren.

Ik heb hier natuurlijk Jezus en zijn gelijkenis niet bij toeval bij gehaald, want Jezus is een van de Meesters geweest, die aan zijn leerlingen een zeer bijzondere inwijding heeft trachten te geven. Daarbij komt hij ook te spreken over de wil Gods; en dan zegt Jezus letterlijk tegen zijn apostelen: "De wil Gods is de vervulling van mijn bestaan." En dan vragen zij: "Maar Heer, zijn wij dan ook niet zo?" En dan zegt Jezus: "Nee, ik voor mij, ik weet waartoe mijn leven voert." Hij doelt daar dus kennelijk op de kruisiging. "Maar," zo zegt hij er achteraan, "ik weet, dat de Vader in mij en door mij leeft, omdat ik dit alles aanvaard."

Nou, dat kunnen ze niet goed verwerken. Net zoals de mensen van tegenwoordig. Het is allemaal wel mooi en het is wel goed, maar Jezus, zou er nu geen andere methode zijn?

"Nee," zegt Jezus, "wie de wil des Vaders leeft, leeft uit de Vader en de Vader leeft door hem."

Daar kunnen ze helemaal niet bij. "Zou de Vader door mij moeten leven?"

"Ja," zegt Jezus, "want (en nu zal ik het in moderne termen vertalen; het zijn eigenlijk 5 gelijkenissen) wanneer ik in mijn leven begin met te aanvaarden en alles aanvaardende vervul wat ik erken als mijn taak uit de Vader, dan zal Zijn kracht in mij leven. De woorden die ik spreek zijn Zijn woorden. De kracht die ik bezit is Zijn kracht en aan deze kan niets worden veranderd en kan niet teniet worden gedaan. Ik kan veranderen, maar de Vader in mij niet."

En daarmee geeft hij een van de essentiële dingen van het leven: je kunt wel veranderen, maar alleen voor jezelf. Je kunt de werkelijkheid niet veranderen. Wie de werkelijkheid aanvaardt, belooft God en door God wordt die werkelijkheid aangepast aan de eeuwigheid. Alles wat je doet, heeft dan zijn eigen zin en zijn eigen betekenis, het is niet een zoeken naar het onbekende.

Hier is voor de apostelen een grote moeilijkheid gerezen. Dat hebben ze later ook wel gezien. Zij vragen zich dan af: "Maar Heer, hoe moeten we dat dan doen?"

Dan zegt Jezus heel eenvoudig: "Kijk, wanneer de Vader mij iets geeft, zo aanvaard ik; en zo Hij het mij ontnemt, aanvaard ik dit, want niets wil ik behouden, dat niet uit de Vader is, die leeft in mij. En niets wil ik verwerven, dat niet uit Hem is voortgekomen."

Dan sta je weer voor een raadsel. Wat bedoelt Jezus dan? Heeft hij daarmee nu alleen maar willen zeggen, dat je dus maar heel zoet moet zijn, of heeft hij wat anders bedoeld?

Jezus doet dingen, die ergens mislopen. O, ik weet het wel, dat vindt u niet in de Evangeliën. Daar heeft men Jezus' onfeilbaarheid en zijn goddelijkheid willen bewijzen. Maar Jezus heeft heus wel eens fouten gemaakt, hij is niet de onfeilbare. Maar die fouten van hem hebben nooit betekenis gehad. Waarom? Wanneer hij een fout had gemaakt, dan werd dat hersteld en heeft hij niet gezegd: "Ik wil op deze manier verdergaan." Hij heeft alleen maar gezegd: "Goed, dan is de zaak afgedaan en gaan we op een andere wijze verder." Hij had zijn eigen denken, zijn eigen verstand, zijn eigen manier van leven; maar hij maakte deze volledig ondergeschikt aan de kracht, die in hem was. Hij bepaalde dus niet zelf wat wel en wat niet moest. Hij probeerde eenvoudig en ging het niet, dan zei hij: "Nu ja, God wil het niet; dan zal er een andere weg zijn." En die was er altijd.

De gelovige, de Christen, maar ook de gewone mens, loopt in het leven altijd weer vast, omdat hij niet kan aanvaarden wat is. Misschien heel vreemd om dat zo te zeggen. Hij weet innerlijk dat een bepaald iets voor hem noodzakelijk is, maar hij gaat er een oordeel over uitspreken en zegt: "Dat kan wel of dat kan niet." Hij heeft in zich een verlangen, waarvan hij erkent: het is niet zuiver, het is niet goed. Maar dan zegt hij: "Ik wil het graag" en hij gaat het doorzetten. En zo dooft hij eigenlijk het licht in zichzelf; hij dooft het contact uit met de werkelijkheid. In de plaats daarvan brengt zo'n mens zich altijd weer in grote verwarringen.

Je hebt b.v. mensen die zeggen: Ik wil niet oud worden. Maar je moet oud worden. Je hebt niet de geestelijke rijkdom en de rijpheid om een eeuwige jeugd te bezitten, als je dat wilt.

Er zijn mensen die zeggen: Ik wil niet arm zijn. Maar je hebt niet de kracht om de rijkdom te behouden, al vecht je nog zo hard. Je kunt niets aan de feiten veranderen. Je moet eerst de feiten aanvaarden en dan kun je verdergaan.

Er zijn ook mensen die zeggen: Ik voel in mij de noodzaak om weg te trekken, om ergens anders iets te beginnen. Dan zeggen ze: "Ja, maar dat kan ik niet doen, want ik heb hier nu zoveel belangrijkheid verworven en ik moet dáár zoveel doen." En wat is het resultaat? Ze verliezen de positie, waar ze zo dol op zijn; en dan zijn ze weer doodongelukkig en ze weten niet wat ze verder moeten doen.

Hier heb ik dus geprobeerd u het eerste punt te geven: we moeten komen tot aanvaarding. Niet omdat we ons neerleggen bij het noodlot, maar omdat we erkennen, dat - wanneer iets niet gaat - het niet past in de cosmische wet; omdat we erkennen, dat - wanneer wij ons beperkt denken ondergeschikt maken aan dat grootse wat we noodlot plegen te noemen - voor ons in de afwisseling van licht en duister een werkelijk leven ontstaat.

Maar het is nog lang niet genoeg. Want u begrijpt wel, dat Jezus zijn leerlingen ook nog heel wat anders heeft bijgebracht. En zo komen ze op een gegeven ogenblik tot het discussiëren over de wonderen, die Jezus doet. Want Jezus zegt tegen zijn apostelen: "Dat kunnen jullie ook doen." "Ja," zeggen de apostelen, "maar wij zijn maar kleine mensen en gij zijt de Messias."

"Nee," zegt Jezus, "dat is helemaal niet waar. Per slot van rekening,

wat ik in mij draag, dat is alleen maar een vertrouwen, een zekerheid. Zo ik zeker ben van God in mijzelf; ben ik zeker van de vervulling van Zijn wil aan allen, die ik ontmoet. En zo ik Zijn wil erken, zal ik Zijn wil kunnen uiten voor allen."

Nu ja, dat vinden ze allemaal heel erg mooi, maar de praktijk ervan ligt zwaar. En wanneer Jezus dan een tijd later zegt: "Ja, hoor eens, nu moeten jullie eindelijk eens een keer zelf wat doen. Trek er nu eens op uit. Doe eens wat. Drijf een duivel uit in mijn naam, in de naam des Vaders, genees een zieke, breng de mensen een boodschap van vreugde, van blijheid," dan zeggen ze: "Ja, Heer, die boodschap kunnen we wel brengen, maar een duivel uitdrijven en een zieke genezen?"

Dan zegt Jezus: "Waarom niet? In een ieder ligt die kracht."

Dat vinden ze nog veel beroerder. Dat zij die kracht nu misschien maar half hebben, vinden ze niet erg, maar dat een ander die kracht wel zou hebben, dat zit hoog! Daar kunnen ze niet tegen op. Ja, het zijn mensen.

En zo gaat het altijd. Wanneer wij in het leven staan, dan hebben we heel veel krachten. We kunnen die krachten omschrijven. We kunnen zeggen: het is magie. Goed, dat is waar, het is in zekere zin magie. Maar waarop is die magie gebaseerd? Op onze innerlijke zekerheid, op onze aanvaarding van de grote Kracht in ons. Zelfs de zwart-magiër begint zijn oproep met de naam Gods; daarin stelt hij ten slotte zijn vertrouwen. Maar de mensen zeggen: Dat is allemaal wel waar, maar voor ons geldt dat niet.

Ja, dan krijg je die eigenaardige situatie van mensen, die zieken genezen door de hand op te leggen in de naam des Vaders; en anderen, die zeggen dat zij de enige, ware godsdienst verkondigen en onmiddellijk beginnen te spreken over de duivel, die elders werkzaam is. Dat is logisch. Deze mensen zouden dat zelf ook moeten doen, maar ze hebben dat vertrouwen niet; ze durven het niet aan. En daarom komen ze zich beklagen: "Maar Heer, er zijn mensen, die genezen in Uw naam en in de naam des Vaders. Zoudt u hun dat nu niet eens verbieden? Zoudt u hen nu niet naar de hel verbannen of zo iets, want wij, Uw volgelingen, Uw leerlingen, kunnen het niet."

En nu is er wel van bekend dat Jezus zei: "Wees er blij mee." Maar wat hij verder tegen hen heeft gezegd, dat is weer niet bekend en misschien mag ik ook dat voor u even aanhalen. Jezus zei nl.:

"Zo gij, die mijn leer kent en de waarheid des Vaders, niet durft aanvaarden wat u is gegeven als een kracht en een taak, zo zijt gij minder waard dan hen, die - mij niet kennende - genezen in mijn naam en de naam des Vaders."

Hij zegt doodgewoon: Jongens, jullie deugen niet. En dat steekt hen zo erg, dat ze op hol slaan. Ze trekken erop uit en....inderdaad het lukt. Ze drijven een paar duivelen uit, ze genezen een heel stel zieken, ze brengen lering. Dan komen ze terug en zeggen: "Heer, nu is het goed gegaan."

Jezus zegt: "Neen, het is niet goed gegaan, het is verkeerd gegaan. Alleen hebben jullie tot werkelijkheid gemaakt, wat in ons allen leeft: de kracht des Vaders."

Daaruit zou men ook weer een conclusie kunnen trekken. Wij staan dus niet alleen tegenover een leven, waarin wij in de eerste plaats het noodlot moeten aanvaarden, waar wij volgens de loop der dingen het beste van moeten maken; maar in de tweede plaats staan we nog tegenover een wereld, waarin we niet zelfverzekerd genoeg zijn. Wij moeten in onszelf de zekerheid hebben. Niet het voorbehoud maken van "wij zijn zwak en hij is sterk"; of: "die is jong en ik ben oud"; of: "die is gezond en ik ben maar ziek". We moeten eenvoudig zeggen: zo is het in ons. Alleen wanneer wij uitgaan van God en niet van onszelf, zijn alle dingen mogelijk.

Dat heeft in deze tijd meer betekenis dan u misschien beseft.

Per slot van rekening, alles wat er op het ogenblik gebeurt, daar zit ergens een noodlot in. U kunt proberen wat u wilt, u kunt niet tegen de stroom op roeien. En u kunt zich duizend keer beroepen op uw rechten, op de verplichtingen van de wereld en op de werkelijkheid, waar u toch moet bestaan, het lukt u niet om te krijgen wat u hebben wilt. Maar u kunt u in deze tijd ook wel eens een keer beroepen op dat eigenaardige, dat bovennatuurlijke, dat rekening houdt met uw hele wezen, niet alleen met de geestelijke kant maar met alles: met uw stoffelijke noodzaken en behoeften (met uw lichaam dus), met uw sociale verplichtingen, met alles: God. Wanneer wij ons beroepen op het hoogste, dat er in ons leeft, dan zijn we sterk. Zodra we daarin aarzelen, zijn we zwak en zijn we de speelbal geworden van onze illusies, van onze onwerkelijkheid.

Kijk, dat is voor een mens natuurlijk moeilijk te aanvaarden. U zit nu hier en u zegt: Ja, het is allemaal waar. Maar als u zo dadelijk naar huis gaat, dan zegt u: Ja, maar ik ben zwak; of: Ja, maar dat kan ik niet doen; of: Nou ja, dan moeten ze maar eens met mij rekening houden. U zegt niet: God is in mij en door die God kan ik de dingen hun betekenis geven, kan ik ze goed maken. U zegt niet tegen uzelf: Wat ik in mijzelf voel als een noodzaak, dat hoort ergens in de cosmos thuis. Wanneer ik uit mijzelf deze dingen volbreng, kunnen ze niet anders dan goed zijn. Neen, u zegt: Wat staat er ook weer in het Burgerlijk Wetboek; of: wat staat er in het Wetboek van Strafrecht? Wat staat er in de Tien Geboden? Wat staat er in de bijbel? Wat zegt de dominee of de pastoor ervan? Wat zegt de buurvrouw ervan? U vraagt niet naar God. U vraagt doorgewoon naar de wereld; en dan nog wel naar uw eigen beeld van de wereld. Is het een wonder, dat het verkeerd gaat in deze tijd?

Wanneer God op het ogenblik op deze wereld zou komen (ik neem nu een heel eigenaardig voorbeeld) en Hij zou zeggen: "Maak de Bijlmermeer," dan zou onmiddellijk iedereen in het geweer komen. De regering zou zeggen: "Ja, maar wij kunnen niet terugkomen op een genomen besluit; dan zouden we toegeven dat we wat verkeerd hebben gedaan en dat gaat niet." En de planologen zeggen: "Ja, maar God, wat voor een plan hebt U ervoor?" "O, laat dat maar groeien," zegt God. "Neen," zeggen de planologen, "dan deugt het niet, want wij hebben uitgerekend dat alleen als het zus of zo wordt ingedeeld, dat het dan goed komt." En dan komt er geen Bijlmermeer.

Wij kunnen wel plannen maken, maar wij kunnen niet de cosmos beheersen. Wij kunnen nu wel zeggen, hoe de krachten Gods volgens ons zouden moeten werken, maar we kunnen ze nooit dwingen om zo te werken als wij dat willen. We kunnen slechts erkennen hoe die kracht werkt, we kunnen er deel van worden en a.h.w. helpen die kracht te verwezenlijken.

Dat heeft Jezus geprobeerd aan zijn leerlingen duidelijk te maken en dat is hem ten dele gelukt. Dat hebben andere Grootmeesters aan hun leerlingen verteld; dat hebben eigenlijk alle inwijdingen met elkaar gemeen. Ze hebben allemaal geprobeerd de mens duidelijk te maken dat je God niet kunt regelen naar jouw begrip, maar dat je God moet aanvaarden, zelfs zonder Hem te begrijpen en dat je dan - in een aanvaarding van Zijn besluiten - moet proberen om volgens Zijn wet en Zijn kracht te leven. Nu, dat klinkt weer veel te vroom. Misschien vindt u van niet, maar de meeste mensen zeggen: "Ja goed, dat neem ik nu wel aan, maar kan God me nou vertellen hoeveel percent winst ik moet nemen op mijn product? En hoeveel uur ik in de week moet werken? Dat moet ik toch zelf weten." Dat moet u niet zelf weten! De behoefte van de wereld en van anderen plus de erkenning in uzelf van wat feitelijk gerechtigd is, wat feitelijk noodzakelijk is tezamen, die vormen het beeld van wat God nodig vindt. Als God het nodig vindt, dat u minder lang werkt of dat u meer winst neemt, dan dwingt Hij u a.h.w. ertoe, dan heeft u het alleen maar te aanvaarden. Als Hij vindt dat het zo goed is, dan zal het u veel beter gaan dan al die

anderen, die proberen op hun manier de zaak voor elkaar te krijgen.

Dat is nu het probleem van deze tijd. De mensen zijn aan de ene kant lusteloos. Ze zeggen: "Nou ja, laat een ander daar maar voor zorgen." Ze zeggen als boer Koekoek bij wijze van spreken: "Ja, wij moeten niets van die P.B.O. hebben. Wat er dan wel voor in de plaats moet komen, dat ^{kan} me niet schelen, maar eerst moet dat ellendige ding weg, want dat bevalt me niet." Hij zegt niet: "We willen erover praten." Dat doet hij pas, wanneer hij ontdekt dat het anders helemaal niets uithaalt. Maar hij begint te vechten en zegt niet: "Wanneer er iemand is, die dit conflict moet oplossen, dan ben ik het." Neen, hij zegt: "Er zijn altijd nog wel een paar anderen, die zich daarvoor kunnen opofferen, laten die het eerst maar doen. Dan zal ik mijn best doen om er wat van te maken."

Men wil de offers van een ander op de juiste manier besteden; men wil niet zelf offers brengen.

Dan komt hier de cosmische kracht of komen de grote Meesters en die beginnen allen op hun manier op de mens in te werken. Als de mens die kracht erkent, wanneer hij de mogelijkheden erkent, die erin schuilten, dan kan hij alles volbrengen wat hij wil. Maar zodra de mens meent, dat hij het toch maar voor het zeggen heeft en dat een ander het maar moet doen, komt hij nergens terecht.

Zoals ik al zei: een mens staat in het leven altijd weer voor problemen; en ik geloof, dat het grootste probleem voor een mens is om de juiste vorm te vinden van tevredenheid. Want we kunnen natuurlijk ook overdrijven naar de andere kant. We kunnen b.v. zeggen: alles wat er gebeurt is goed en mooi. Het regent; o, wat mooi dat het regent!

De zon schijnt; o, wat mooi dat de zon schijnt! Ik krijg een klap op m'n hoofd; o, wat goed dat God me dit geeft; het zal wel ergens goed voor zijn! Ik krijg een toelage van de bank; o, wat heerlijk dat ik die toelage krijg; het zal wel ergens goed voor zijn.

Dat klinkt allemaal heel mooi, maar dat is ook niet reëel. We leven niet op de wereld om alles mooi te vinden en om te jubelen. We leven op de wereld om een innerlijk contact met God vast te stellen. En dat wil zeggen, dat we heus wel een verschil kunnen maken tussen goed en kwaad van uit ons standpunt (nooit van dat van een ander), maar dat we alleen in onze aanvaarding het goede in de dingen moeten zoeken. En dat is heel wat anders.

Het is net hetzelfde als met dat dienstmeisje. Ze had een reuze ellendige dag. Er was een groot diner in huis. Ze loopt naar de keuken met een hele stapel borden en ze laat die vallen. Nou, dat betekende, dat haar hele weksalaris weg was. Het kind stond ernaar te kijken; ze had kunnen huilen, maar ze haalde haar schouders op en zei: "Nou ja, wat goed dat ik ze nog niet had afgewassen." Ze bedoelde daarmee: dan is me die ellende tenminste nog bespaard. Maar dat wil nog niet zeggen, dat ze dus jubelend naar binnen ging en zei: "Mevrouw, moet u eens luisteren: ik heb 36 borden kapot laten vallen, voordat ze afgewassen waren, wát een geluk!"

Er zijn mensen, die overdrijven in die richting. Dat zijn soms simpele gelovigen. Soms zijn het mensen, die heus wel verstand hebben en ze roepen dan uit: "O, wat is het goed dat dit gebeurt!" Of het goed is, dat zullen we wel merken. Maar wij hebben de taak om uit het onherstelbare of het onvoorkoombare de goede elementen te putten, ons daarop te baseren en dan te aanvaarden dat God ons wel zal zeggen, hoe we daarmee verder moeten gaan. Maar wij moeten beginnen.

Ik vertel u dit alles nu, omdat het leven voor de mens in deze tijd steeds vol problemen zit en men allicht geneigd is òf zich te verzetten tegen de hele wereld (er deugt helemaal niets meer) òf omgekeerd alles maar goed te heten en te zeggen: "Ach, ik hoef eigenlijk niets te doen,

God doet het wel voor me." Neen, wij moeten met een zekere kritiek staan tegenover het leven. We mogen heus realistisch zijn; maar buiten dit realisme om moeten wij erkennen wat onze innerlijke noodzaken zijn.

Als ik honger heb en er staat voedsel voor me, dan moet ik me niet afvragen, of er misschien een ogenblik komt dat er beter voedsel zal zijn, maar dan moet ik eten. Ik moet me ook niet afvragen, of men mij in mijn huidig costume misschien aanvaardbaar zal vinden aan die tafel. Als het niet zo is, zal ik het wel merken. Ik heb de taak om te eten, te drinken. Maar ik heb ook de taak krachten te gebruiken om te genezen, om te werken. Ik heb de taak om God te openbaren in de wereld.

Nu ik dat punt heb afgesloten, ga ik over naar een volgend punt, dat samenhangt met de spreker, die zo dadelijk komt. O neen, maakt u zich geen verwachtingen. Je kunt niet altijd pudding met slagroom voor je dessert eten, dan wordt het ook vervelend. En je kunt ook niet verwachten dat er altijd weer een Meester is, die u iets komt vertellen. Waar het mij om gaat in het tweede, is de kwestie van de innerlijke afstemming.

Er zijn mensen, die in de regen kunnen lopen en genieten van de regen. O, ze genieten ook van de zon, maar de regen heeft soms ook wel iets prettigs. Er zijn ook mensen, die willen alleen maar zon of alleen maar regen hebben. Wij moeten in het leven zon en regen allebei kunnen aanvaarden. En nu een eigenaardig verschijnsel: de mens, die in staat is de regen te aanvaarden, zal door die regen lang niet zo gauw ziek worden als iemand die dat niet kan. Iemand, die niet tegen de kou kan (of beter gezegd: die de kou niet aanvaardt, want dat is meestal ook een belangrijke factor), zal veel eerder last hebben van de kou en er veel eerder ziek van worden dan een ander, die de kou wel aanvaardt. En zo kan ik doorgaan. Onze persoonlijke aanvaarding speelt dus een heel grote rol. Die persoonlijke aanvaarding van de omstandigheden, waarmee we moeten werken, waarmee we kunnen werken, zal een nog veel grotere rol gaan spelen, wanneer wij in de nu werkzame krachten actief deel willen hebben.

Alles wat ik doe, kan ik alleen doen in overeenstemming met de cosmische harmonie. Ik kan denken, dat ik iets doe tegen de cosmische harmonie, ik kan daaruit voor mijzelf allerhand conflicten doen ontstaan, maar ik kan niet werkelijk die cosmische harmonie verloochenen. Wanneer ik zelf het goede wil, dan blijft dit goede niet beperkt tot de zuiver stoffelijke aspecten, maar dan kan ik alle dingen bereiken. Wanneer ik alle dingen kan bereiken en ik doe het niet, dan ben ik maar een grote sukkel. Vindt u ook niet? Wanneer u het gevoel hebt, dat u - wanneer u een cosmische harmonie weet te vinden - alle dingen kunt volbrengen en u probeert niet die cosmische harmonie te vinden, dan deugt er ergens iets niet.

Wat zijn dan de regels, welke aan die cosmische harmonie zijn verbonden?

1. Ik kan slechts een cosmische harmonie beleven op basis van mijn aanvaarding van het heden.
2. Ik kan een cosmische harmonie nooit baseren op het verleden of op de toekomst, maar alleen op wat ik nu ben, wat ik nu doe.
3. Overal waar ik angsten of schuldgevoelens erken, ben ik in disharmonie. Overal waar ik aanvaard, waar ik het goede zie, ben ik in harmonie. Dit is niet afhankelijk van wetten, oordelen of opvattingen, maar van mijn innerlijk.

Daar hebben we dus enkele hoofdregels.

En nu een paar kleine indicaties:

- a. Wanneer ik tot op een bepaalde hoogte in harmonie ben met het leven, zal het leven zich naar mij richten en mij die harmonie ook verder schenken.
- b. Ik kan mijn harmonie niet binden aan stoffelijke waarden of condities. Wel kan ik verwachten dat - als de harmonie in mij bestaat -

er zonder enige binding alle condities zullen ontstaan, waardoor ik die harmonie kan continueren. Ik zal dat echter zelf moeten doen door mijn eigen daden te richten in overeenstemming met de kracht, die in mij leeft.

c. Ik kan alle cosmische krachten door mijn wezen ontladen, indien ik een doel heb dat in mijn gedachten deze harmonie waardig is. Dat is ook een belangrijk punt!

Alle krachten, die ik door mijn wezen ontlad, worden aan mijn wezen teruggegeven, zodat ik niet ten onder ga aan de krachten die ik geef, maar ik zal zelf voortdurend - al is het maar naar verhouding - iets in die kracht moeten bijdragen. Slechts wanneer ik bereid ben uit mij te geven, kan de cosmos dóór mij geven.

d. Wanneer ik uit God spreek, heb ik gezag over alle dingen, alle krachten, alle geest. Maar dit gezag, deze kracht gaat teloor op het ogenblik dat ik spreek voor mijzelf en niet uit de Kracht, die mij drijft.

Dan zijn er nog een paar heel eenvoudige punten, die er ook bijhoren.

1. Slechts wanneer ik de feiten ontrent mijn eigen leven en denken erken - uiterlijke zowel als verborgen - zal ik de kracht die in mij werkt kunnen erkennen.

2. Slechts door mijzelf te uiten, zoals ik wezenlijk ben, kan ik de kracht die in mij leeft tot uiting brengen.

3. Wanneer ik slechts wil zoeken naar het geheim, dat voor anderen verborgen is, zal ik niets vinden. Wanneer ik de erkenning zoek van dat, wat voor allen is geopenbaard echter, zal het geheim van mijn leven, van de kracht in mij en de mogelijkheden, die mij gegeven zijn, voor mij opgelost zijn.

Als u die punten nu onthoudt, dan heeft u daarmee misschien een inleiding tot alles wat de volgende spreker gaat brengen.

De oplossing van onze problemen is gelegen in onze persoonlijke benadering niet van het probleem, maar van het leven. Onze mogelijkheden om in overeenstemming met de cosmos te werken zijn niet alleen afhankelijk van onze erkenning van die invloeden maar in de eerste plaats van ons harmonisch-zijn daarmee.

Wij kunnen in alle dingen een kracht leggen, die veel groter is dan de kracht van ons wezen, indien wij beseffen dat al, wat wij doen, wat we zijn en wat we uiten een openbaring is van hogere waarde en daarom in de volmaaktheid of in de eeuwigheid een volledige betekenis zal hebben.

Als u die dingen nu onthoudt, vrienden, dan heb ik mijn taak voor deze zondag geloof ik wel weer volbracht. Ik ga nu het woord geven aan een andere spreker, die dus niet zo op z'n boerenfluitjes, zoals ik het heb gedaan, zal proberen u het een en ander duidelijk te maken. Het is een spreker van onze Orde; dat zeg ik er even bij. Hij zal echter ook proberen te werken met de kracht van deze tijd en zo zult u dus ontdekken, dat ook onze eenvoudige sprekers onder zekere condities iets van de kracht en de spanning kunnen overbrengen, die hogere sprekers als vanzelf rond zich verspreiden.

Ik hoop, dat dit experiment mag slagen en dat u zelf zult leren om diezelfde kracht rond u te brengen, die wij proberen aan u door te geven.

Dan wens ik u verder allemaal een heel prettige zondag, niet teveel kou, niet te veel ergernis, maar vooral vreugde, rust, beantwoording aan uw verwachtingen.

-:-

Goedenmorgen, allemaal.

Ja, ik ben al aangekondigd en dus weet u wat ik ga proberen te doen. Ik ga proberen iets over te brengen van de kracht, die wij op het ogenblik rond en in ons kennen.

Die kracht, daarover kun je natuurlijk van mening verschillen; maar voor mij is ze iets fantastisch sterks, iets fantastisch goeds. Wat ik verder daarover te zeggen heb, ach, dat is - laten we maar eerlijk zijn - een beetje een herhalen van de lesjes die wij krijgen; het weergeven van alles, wat er ook voor ons te beleven is in deze tijd. Nu hoop ik alleen maar, dat ik er dus ook in slaag om datgene over te brengen, wat voor ons zo buitengewoon belangrijk is: die verbinding met hogere kracht, met hogere Meesters, die innerlijke sterkte, de zekerheid, waaruit we precies weten wat we wel en wat we niet moeten doen en waar we vooral ook uit leren, hoe we veel meer kunnen doen dan we tot nu toe hebben gedaan. Nu, dan zullen we dus maar eens beginnen met een les te herhalen.

Eeuwigheid is de kracht, waarin alle dingen bestaan, maar gelijktijdig de eenheid, waarin alle dingen geborgen zijn en waaruit alle dingen voortkomen. Zo zijn wij allen eeuwigheid en - dit beseffende - alle dingen in alle tijd. Maar dit niet beseffende zijn wij stofjes in de maalstroom van een onbegrepen wording.

De kracht, die leeft in alle wezens en in alle mensen, is hun eigen kracht en de kracht van het geheel, waartoe zij behoren.

Zodra gij uzelve erkent als deel van de kracht, die leert en werkt en - puttende uit deze kracht - tracht om in het geheel der schepping kenbaar te maken wat gij als deel daarvan zijt, zo zult gij erkennen, dat niets u onmogelijk is, dat geen sfeer u gesloten blijft, dat geen weg door u niet kan worden betreden.

Dat zijn zo'n paar van die leringen.

Dan krijgt u vanzelf daarbij de gedachte van wat u zou noemen: het incanteren, het gebed, het contact met God. We gaan dat op onze manier verwerken, maar misschien dat er ergens ook voor u een antwoord zit in deze dingen, wanneer u tenminste goed luistert. Dat is nl. dit:

Het zijn is één vuur en twee vlammen.

Daar waar de fakkels van licht elkaar ontmoeten,
is het punt der bewustwording.

Daar waar het licht zich mengt met het licht,
daar waar duister en licht samensmelten tot een nieuw zijn,
is de openbaring van alle tijd.

Gij zijt kracht en licht en vuur.

Maar in u moet het eigen wezen ontmoeten de tegenstelling;
want slechts uit de eenheid aller dingen is de aanvaarding van
de Schepper mogelijk.

Slechts uit de kracht, die voortkomt uit de eenheid van
het zijn, is de realisatie der werkelijkheid voor allen gelijkelijk
gegeven.

Zo komt uit deze stelling dan een aantal spreuken of incantaties voort, die elk op zichzelf heel typisch zijn. Er zijn erbij, die zuiver magie lijken; er zijn erbij, die meer op een gebed lijken en er zijn erbij, waarmee je eigenlijk geen raad weet, omdat ze eigenlijk niets anders zijn dan klanken. Elk van die spreuken, die ik nu ga citeren, hebben we ergens opgevangen, geleerd of opgenomen uit de kracht, die op het ogenblik regeert. Ze zijn er dus helemaal op afgesteld. En nu hoop ik duidelijk te maken dat deze dingen ons altijd volkomen kunnen beroeren.

In de naam van de krachten die aan de hemel leven,
in de naam van hen, die genoemd worden planeten en

sterren en de banden, die zij onderling leggen,
zeg ik dat de harmonie der krachten in mij ge-
openbaard moge zijn.

Wart ziet, ik ga met u langs de hemelen.

En ziet, ik ontvang uw kracht in de aarde, die
gij beïnvloedt.

Ziet, ik ga met u door de sferen en ik ben met
u in het tijdloze en in de tijd-gebonden wereld.

Want in, met en uit u ben ik kracht en licht;
en daarom zeg ik u: Hoor tot mij, die ben deel
van uw wezen.

In de naam van de kracht die mij beweegt, antwoord
mij en geef mij het inzicht in uw wezen, waaruit ik
mijn wezen tot werkelijkheid maak.

Gij, almachtige Kracht, die - levend in mij en in alle
dingen - mij voort voert, tot U richt ik mij, opdat ik in U
mijzelf erkenne, opdat ik in mijzelve Uw wezen moge aanvaar-
den.

Gij, hoge Kracht van leven en licht, openbaar Uw kracht
in mij, aarzel niet, verander mijn wezen naar Uw believen en
doe mijn lot keren naar Uwe wil, doch spreek in mij en door mij,
opdat ik moge zijn uit Uwe naam en Uwe kracht de beheersers van
al wat duister en disharmonie is, dat ik moge zijn de herstel-
ler van al datgene wat onvolledig is, dat ik moge brengen de
vervulling aan allen, die de vervulling niet kennen.

Uit Uw kracht en Uw licht, o machtige God, wil ik zijn
meester van alle krachten van onbewustzijn, dienaar van alle
krachten uit U voortgekomen.

Geef mij dan het woord, waaruit ik openbare mijn macht en
onderwerping.

En zo, sprekende tegen God, kom je vanzelf tot de vorm van incan-
tatie, die u waarschijnlijk beter kent. En dan zijn er heel veel namen bij,
die zult u waarschijnlijk nergens kunnen terugvinden (ik zeg het er maar
meteen bij), maar wij hebben ze zo geleerd en ik wil ze u geven, zoals wij
ze hebben ontvangen, zo goed als ik kan.

Icharet van Ageon Tarot!

Ik roep de namen van het onbekende.

Ik roep U Alpha et Omega, kracht van leven en einde.

Aeso Tomatoeroe, Aeso Toemataram!

Ik roep zon en maan.

Ik roep sfeer van lichtend licht, diamant der godde-
lijke schepping.

Ik roep kracht van diepste duister, dat al schijnt te
doven.

Hoort mijn stem, want niet ik spreek tot U, maar tot
U spreekt de kracht, die in mij leeft.

Gij, verborgen achter de uiting God, Gij zijt mijn wezen
en uit Uwe naam richt ik mij tot al wat is, opdat er erken-
ning zij van de goddelijke liefde, van de ware harmonie, de
juiste bewustwording, wijd ik mijn leven aan U, Onbekende en
heers ik uit Uw naam over licht en duister en mijn woord zij
uit U geboren:

Licht voor allen, die het licht in zich nog niet er-
kennen.

Dat zijn eigenlijk eenvoudige spreukjes. Toch zit er ergens een fantastische kracht achter. En dan zie je dat uit al die vormen van aanroep, van incantatie en wat er verder bij hoort, ergens in je..... (onverstaanbaar), dat is het meest eenvoudige. Maar het meest eenvoudige kun je eigenlijk alleen maar uiten in een soort gebed. Nu moet u niet denken, dat die kracht, die u misschien hier en daar aanvoelt, van mij is. Die kracht is van het hele Al; daarmee heb ik niets te maken. Ik ben er alleen maar een deeltje van. Dat ga je je realiseren en dan kom je tot de grote samenvoeging, die in woorden omgezet het volgende zegt:

Uit de levende liefde en de kracht wil ik zijn.
Ik wil leven als deel van de wet en volgens de wet.
Ik wil voortbrengen uit mijzelf het licht, omdat ik ben deel van het licht.
Ik wil in mijzelf niet ontkennen het duister, omdat ik uit duister mede geboren ben.
Ik geef mij over aan Uw kracht en Uw liefde, Heerser van alle dingen.
Ik beroep mij op Uw naam. Maak mij tot deel van Uw zijn en laat mijn wezen versmelten voor de werkelijkheid van Uw wezen, dat in mij leeft.
Geef mij dit alles, opdat ik niet meer van U gescheiden moge zijn, maar deel moge zijn van Uw wezen, volgens bestemming en wil uit U voortgekomen.

Voor mij is dat eigenlijk de hele samenvatting van het geval. En daar laat ik het dan ook bij. Het heeft geen zin verder te praten. Maar wanneer je al die krachten en leringen, al die eenvoudige en fantastische gezegden samenvoegt en je vraagt je af: Waar is de kracht, waarmee ik ook tot een ander kan spreken, dan is die kracht deze:

Wij allen zijn deel van de Schepper. Gij zijt deel van mij, ik ben deel van u. Onscheidbaar zijn wij in de waarheid. Laat ons dit erkennen, zodat mijn kracht de uwe moge zijn, zodat uw kracht de mijne moge zijn. Laat de scheiding (niet?) vallen tussen ons, opdat wij beseffen de werkelijkheid Gods, die in ons leeft.
En dan kunnen we daarachteraan zeggen:

Want in de naam van deze eenheid, die ons over alle sferen en tijden heen verbindt, zeg ik uit de kracht, die in ons allen leeft, dat de goddelijke liefde geopenbaard zij, dat de vrede ons gegeven zij, waaruit wij God erkennen, dat ons de kracht gegeven moge zijn om Zijn wezen kenbaar te maken voor onszelf en anderen tot de tijd, dat wij in eenheid opgenomen de Schepper erkennen, waarvan wij deel zijn.

En daarmee, vrienden, heb ik mijn best gedaan. Ik wens u allen een prettige zondag toe.

:--:~:

[The text in this section is extremely faint and illegible due to low contrast and scan quality. It appears to be a dense block of text, possibly a list or a series of paragraphs.]

[This section contains a few lines of text at the bottom of the page, which are also very faint and difficult to read. It may represent a signature, a date, or a concluding statement.]